

‘Daar heb je hem!’, fluistert Anke terwijl ze Fie een stomp geeft. Ankes rode haar lijkt onder de zonnestrallen nog roder. Het lijkt wel of er vurige tongen in dansen. Giechelend verliest Fie haar evenwicht en tuimelt tegen Rob aan die haar op zijn beurt een duw geeft waardoor ze tegen Jo aanschuift. Geschrokken knippert de leraar met zijn ogen. Zijn handen schieten behulpzaam maar wat onhandig voor hem uit. Zijn linkerhand komt op de borst van Fie terecht. Algemeen gegiechel stijgt op. ‘Hé, Jo, zijn ze zacht genoeg?’ ‘Heeft ze harde tepels?’, giert Rob. ‘Vooruit opbiechten, want ik ben geïnteresseerd.’ Nu is het Benni’s beurt om grove opmerkingen te maken. ‘Sorry’, mompelt Jo een excuus. Zijn hoofd krijgt een vuurrode kleur alsof hij te lang in de zon heeft gelegen. Dat het nu net Fie moet zijn die tegen hem aanstruint. Hij haalt diep adem en zegt: ‘Ga maar, klas B bovenaan.’ Zijn stem heeft de klank van wegtrekkende bubbelpellen in een afvoerpijp. Hoe banaal en belachelijk. ‘Beetje luider als het kan’, roept Benni achteraan. ‘We verstaan je niet!’ ‘Klas B bovenaan!’, herhaalt Jo, nu iets luider. De klas buldert. ‘Hij doet het nog ook’, schimpt Bram, een grote slungel die twee jaar is blijven overzitten en die het niet zo nauw neemt met de regels van de school. ‘Ach, laat hem toch’, sist Fie tussen haar tanden. Nog net heeft Jo gehoord wat ze zei. In zijn ogen verschijnt een twinkeling. Zou ze het gezien hebben? Beter van niet, want het mag niet, het kan niet. Het doet raar weer voor een klas te staan. Na zijn ongeval in de bergen is hij enkele jaren op non-actief geplaatst. Hij is zoveel kwijt ondertussen, dus is het helemaal geen pretje weer tussen tieners te zitten. Hij heeft het gevoel dat deze vlot geklede leerlingen mijlen boven hem staan. Zijn greep op het lesgeven is volledig verslapt. Is er trouwens voor hem ooit een greep op het leven geweest? Of ligt het gewoon aan hen die plots veel intenser en vlugger zijn gaan leven? Zij scheren met een motor door het leven. Hij trappelt met een fiets zonder versnellingen achter hen aan. Dat moet op een bepaald ogenblik verkeerd aflopen, ook al wil hij zich best aanpassen, naar hen luisteren en hen begrijpen. Maar willen zij dat wel? Hij voelt dat hij elke dag een beetje meer tekort schiet. In hun ogen ziet hij verveling, maar ook moedeloosheid. Het gros waar hij les aan geeft, is allesbehalve geïnteresseerd in geschiedenis. Hij probeert zijn lessen zo boeiend mogelijk te maken, maar wat is boeiend voor hen: het einde van de week met een fuif in het vooruitzicht? Ergens samentroepen en zich de ziel uit het lijf dansen? Zuipen tot je er bij neervalt? Op de tussenverdieping voelt hij een lichte malaise. Het bewuste teken dat de knagende hoofdpijn voorafgaat. Hij wankelt en zucht diep. ‘Een aspirientje meneer?’, waagt donkerharige Faith te vragen. ‘Hoofdpijn verdrijf je niet met een maffe aspirine, daar zijn andere middelen voor nodig!’, glundert Bram. ‘Weed bijvoorbeeld’, doet Benni zijn duit in het zakje. Grotesk klopt hij op zijn broekzak en komt naast Jo lopen. ‘Hé, meneertje, kijk eens.’ Benni haalt een pakje tevoorschijn, houdt een vloeitje tussen zijn vingers en schudt er wat tabak op. Tegen de muur strijkt hij een lucifer aan en trekt de brand in het spul. ‘Wil je wel eens stoppen met die onzin. Het is verboden te roken binnen de muren van de school.’ ‘Het is verboden te roken binnen de muren van de school’, aapt Benni hem na. ‘Rot toch op, man. Al eens een dreun op je neus gehad?’ Benni’s ogen gloeien. Een brede grijns ligt rond zijn mond. ‘Bespaar me je opmerkingen! Je kunt het zo aan de directie gaan melden.’ Het is eruit. Jo heeft eindelijk gedurfd te antwoorden. Zijn benen trillen. Zijn hart bonst onder zijn ribben. Liever zou hij verdwijnen, gewoon in rook opgaan. ‘Hét spreekt en hét heeft waarschijnlijk een kater van hier tot in Tokio!’, gniffelt Benni. Jo antwoordt niet. Zwijgen is zoveel beter, vindt hij. Dat heeft hij trouwens al meer dan eens ondervonden. Wat doe je trouwens met tieners die torenhoog boven je zielige zelf uitsteken zodat je ze onmogelijk in de hand kunt houden? Ze voelen aan als water dat constant door je vingers glijdt. De meisjes zijn vlinders die van bloem tot bloem fladderen en zich laten plukken in lawaaierige discotheken. Alles kan. Alles mag en is toegelaten. Vooral geen remmingen of grenzen, want daar word je seniel van. Volgend jaar wordt hij veertig. Een nostalgische dromer die ergens in een afgelegen boerderij met kippen en een haan hokt. Zij houden van alles wat stampet en lawaai maakt. Als het hun zinnen maar opzweept en hun bloed laat koken. Hij houdt van de eenzaamheid. Een iel landschap waarin zijn dromen vervluchtigen. Het ruisen in de bomen, dat weemoedig maakt. Poëzie en literatuur. Geschiedenis.

Waar denkt hij allemaal aan? Vreemde kronkels in zijn hersens. De lichte malaise ebt langzaam weg. Hij kan weer helder denken. Het blauwe jeansvestje van Fie danst voor hem uit. Het korte rokje spant om haar billen. Even wendt ze het hoofd naar hem om. Bekijkt hem met schalks blinkende ogen. Violet, dat zie je niet zo vaak. Wat een mooie kleur!, flitst het door zijn hoofd. 'Moet je hem zien kijken met die puppyogen!', fluistert Anke. Met het puntje van haar tong bevochtigt Fie haar lippen. Een huivering trekt langs zijn ruggengraat. Wil ze soms iets zeggen? Onverwachts struikelt hij. Gegiechel. 'Gaat het niet meneer?', waagt Fie te vragen. Haar vingers omvatten de mouw van zijn colbertje. De warmte ervan dringt door de stof en prikkelt zijn huid. Het bloed kruipt naar zijn wangen. Een warme gloed verspreidt zich in zijn onderbuik. 'Het gaat wel. Dank je Fie', stuntelt hij. De rij gaat verder. Verdwijnt achter de deur van klas B. Nog staat hij te wankelen, zij naast hem. De violette ogen kijken bezorgd. 'Voel je je wel goed, meneer? Zal ik je tas overnemen? Kom, steun maar op mijn arm, je trilt.' Haar stem is zacht. Begrijpend. Alsof ze geen meisje van veertien is, maar veel ouder. Is het haar stem die deze woorden spreekt? Of zijn het zijn verlangens die weer op hol slaan? Hij kijkt haar aan en glimlacht. Samen lopen ze de gang door en gaan de klas binnen, waar het gekakel verstomt. 'Bladzijde zesentachtig, midden', hoort hij zichzelf zeggen. Om zich een houding te geven, schrijft hij het nog eens extra op het bord. 'We kunnen onthouden. We zijn niet seniel!', buldert Benni. Die zit, maar Jo antwoordt niet. Vlug kijkt hij door het raam waar de najaarszon met de bladeren van de bomen speelt. Bruine, gele en rode tinten verraden de herfst. 'Hé, jij hebt het wel goed te pakken', fluistert Benni Fie toe. 'Wat bedoel je?' 'Je geilt op hem, of niet soms?' Ze voelt zich langzaam warm worden. 'Ik heb hem inderdaad graag als leraar', geeft ze toe. 'Maar ik geil niet op hem.' 'Zie je wel. Ik had gelijk.' Jo kijkt in hun richting. Benni spert zijn ogen wijd open en trekt een grimas. Zo gaat het altijd. Ze steken gewoon de draak met hem. Benni's ogen zijn spleetjes. Langzaam laat hij zijn vinger langs Fie's arm naar beneden glijden. 'Dit is mooi', zegt hij, op haar nieuwe polshorloge wijzend. 'Laat me Benni, als je niet ophoudt belanden we bij de directeur, maar ik zweer je, dan kan jij het uitleggen.' 'Hmm, straffe taal voor een kleintje als jij.' Fie trekt haar neus op. Benni's adem stinkt naar sigaretten. Bijna moet ze kokhalzen. 'Gekregen?' 'Van papa. En laat me nu eindelijk met rust.' 'Natuurlijk, jullie hebben geld zat.' 'Hoe kom je daar bij. Wij zijn gewone mensen, papa is gepensioneerd...' 'bankdirecteur', maakt Benni de zin af. 'Stilte achteraan', roept Jo. Met een uitdagende grijns om de lippen, veert Benni langzaam recht en begint ritmische klopjes op het tafelblad te geven. Enkele seconden later doet heel de klas mee, behalve Fie. 'Houd daar mee op!', snauwt ze. 'Hoho, ons meisje heeft het sterk te pakken. Fietje ons miesje, verliefd op Jo met de banjo!', zingt Benni. Ze gieren het uit. Dubbelgeplooid liggen ze in hun bank. Woedend staart Fie naar buiten. 'Hufters', sist ze tussen haar tanden. Haar ogen schieten vonken. Ze draait haar hoofd in de richting van Jo en lacht naar hem. 'O, hoe mooi en aandoenlijk', fluistert Benni in haar oor. 'Tot straks bij de fietsenrekken.' Ze wil iets terugzeggen, hem vragen wat hij bedoelt, maar ze durft niet. Jo heeft al een paar keer quasi geprikkeld in haar richting gekeken. Ze wendt de blik af en probeert aandachtig de opdracht te lezen, maar kan zich niet concentreren met Benni's priemende ogen in haar rug. Als het belsignaal gaat, heeft ze haast niets van de opgave kunnen uitwerken. Vlug grist ze alles bij elkaar en loopt de gang in waar ze tegen Maestro opbotst. 'Hé meid, wat is er met jou aan de hand?' Fie antwoordt niet, ze gunt hem zelfs geen blik. De muziekleraar kan de boom in, en met hem iedereen. Ze verwenst de school, de klas waar ze in beland is op aandringen van Anke. Ze hoort hier niet thuis, dat voelt ze gewoon. Ze mocht de vroegere studierichting nooit vaarwel hebben gezegd. Dat weet ze nu. Als ze het gebouw verlaat ziet ze Benni bij de fietsenrekken staan. Hij lurkt aan een sigaret en inhaleert diep. De panden van zijn zwarte jas reiken bijna tot op de grond. Fie doet of ze hem niet ziet en pakt haar fiets. Maar hij is al bij haar en grijpt haar hand. 'Waar gaan we naartoe?' 'We?' 'Je weet wat ik bedoel, opvrijertje.' 'Wat bedoel je daar nu weer mee?' 'Denk je dat ik je niet door heb. Je bent het liefje van Jo met de banjo. Je zit achter hem aan om zoveel mogelijk punten te scoren.' 'Dat zeg jij.' 'Inderdaad, dat zeg ik. Ik heb jullie gezien. Jaja, daar kijk je van op hé!' 'Ik weet

niet waar je het over hebt, man.' 'Zal ik je geheugen een beetje opfrissen? Ongeveer een maand geleden beneden de dijk. Staat daar geen lieflijk boerderijtje waar ons leraarke woont? En was daar op dat ogenblik geen meisje waarvan ik dacht, hé, laat ik mijn ogen goed de kost geven, hier valt wat te beleven? Hoe diep heeft hij in je ogen gekeken? Of hebben jullie wat anders gedaan dan kijken? Misschien hebben jullie samen wel iets gedaan wat eigenlijk niet mag. Stel je voor, zeg, een minderjarige met een volwassene, haar leraar dan nog wel. Als de directeur dat te weten komt, of de politie.' 'Stop daarmee! Er is niets tussen mij en meneer Jo. Jij kunt zeggen wat je wilt. Ik moest iets wegbrengen voor school,' probeert Fie zich te verdedigen. 'Ja, ik ken dat. Mij hoeft je geen uitleg te geven, hoor, je hoeft er zelfs geen tekening bij te maken.' 'Denk wat je wilt, man. De pot op met je veronderstellingen. Je kunt me niets maken. Bewijs jij maar eens dat er inderdaad iets tussen ons is.' 'Je kunt gelijk hebben, maar ja, als het uitlekt zal je wat zien. Waar rook is, is vuur, zeggen ze toch. En stop dat vuurtje dan maar eens. Jullie worden op het matje geroepen, Jo met de banjo natuurlijk eerst om uit te leggen wat nu eigenlijk klopt van het hele verhaal. En dan jij. Je ouders ertussen. Denk er maar eens over na. En er is nog iets dat ik je moet zeggen. Jij hebt toch een zus die niet helemaal bij haar zinnen is, of heb ik het mis? Doortje, geloof ik. Is het niet?' 'Laat mijn zus er buiten.' 'Als ik me niet vergis zijn jullie een tweeling. Alleen is zij een beetje te lang blijven zitten en kwam ze waarschijnlijk in ademnood zodat ze het nu met wat minder hersens moet doen.' 'Zwijg!' roept Fie. 'Jij kreeg natuurlijk het grootste stuk van de koek. Wel een beetje egoïstisch van je. Arme zus die als een geschifte door het leven moet.' Fie's hand gaat de hoogte in. Haar ogen spuwen vuur. 'Hoho, wat ga je doen? Mij slaan?' Hij heeft haar arm al in zijn greep. Ze schreeuwt het uit van de pijn. 'Laat me los en zeg wat je te zeggen hebt.' 'Zo mag ik het horen, meid.' Hij steekt een sigaret op en blaast de rook in haar gezicht. 'Ik doe je een voorstel. Ik houd mijn mond over lekkere Jo als je me je horloge geeft.' Fie voelt dat ze meer en meer klem begint te zitten. Die verdomde Benni heeft het echt op haar gemunt. Als hij gaat praten zal het inderdaad wat worden en daar houdt ze helemaal niet van. Maar zich zomaar laten afpersen, daar heeft ze geen zin in. Ze kreeg het horloge voor haar verjaardag. Maar dan denkt ze aan Doortje waar ze zielsveel van houdt. Ze wil niet dat haar zus iets overkomt. 'Kunnen we niets anders regelen. Dit horloge is een geschenk. Ze zullen thuis wel vragen stellen als ze zien dat ik het niet draag.' 'Een optie is dat je bijvoorbeeld het horloge verliest. Maar er blijft natuurlijk ook nog altijd je zus. Ook al is ze niet helemaal bij haar hoofd, toch blijft het een schoontje. Misschien ziet ze me wel zitten.' Iets dergelijks heeft Fie wel verwacht. Of Benni het daadwerkelijk zou doen weet ze niet, maar hij blijft gevaarlijk en onberekenbaar, veel keus heeft ze dus niet. 'Oké, je krijgt je zin, maar je laat mijn zus met rust, begrepen!' Daarop pakt ze opnieuw de fiets die was gevallen en maakt aanstalten om weg te rijden. Vliegensvlug pakt hij haar arm en brengt zijn gezicht heel dicht bij het hare. Ze kan zijn adem ruiken en de walm van goedkope aftershave die in haar neus dringt. 'Wat zijn we van plan, lieveling. Je horloge, nu meteen, of ik doe je wat!', sist hij. Zijn hand grijpt de kraag van haar vest, snoert hem onder haar kin tot ze geen adem meer krijgt. 'Nu meteen heb ik gezegd.' 'Gek, ik was niet van plan om weg te rijden!' Haar stem slaat over. Ze trekt het horloge van haar arm en steekt het hem toe. 'Goed zo. Je ziet dat het niet zo moeilijk is als je soms denkt. Trouwens wat kan het jou schelen? Jij hebt toch geld zat thuis. Een arme drommel als ik heeft niks en dat vind ik niet eerlijk. Iedereen gelijk voor de wet. Vind jij dat ook niet Fietje-Wiesje?' Hij bekijkt het horloge kritisch. 'Er zit een steentje op. Wat is het, glas of diamant?' Ze blijft zwijgen. 'Ik vroeg je wat', brult hij. 'Ik weet het niet', hakkelt ze. 'Papa bracht het voor me mee uit A.' 'O, maar dat is pas interessant. A. Waar de diamantjes van hand tot hand gaan. Is het een diamantje?' Hij komt heel dicht, ze voelt zijn hete adem in haar hals. 'Ik zeg toch dat ik het niet weet. Misschien wel ja, maar ik ben niet zeker. Laat me nu eindelijk gaan. Ze wachten thuis met het eten en ik heb geen zin om vervelende vragen te beantwoorden.' 'Dat is je geraden. Maar ik heb een idee. Mag ik niet mee met jou? Ik zou je daar wel eens willen zien. Waar eten jullie eigenlijk? Bij het zwembad? Jullie hebben toch een zwembad?' Ze knikt. Tranen prikken achter haar ogen. Kon ze hier maar weg. 'Een

rijkeluisdochter met een zwembad. En het laatste Mercedes sportmodel, is het niet zo?' Weer knikt ze. 'Is niet van mij', zegt ze. 'Ik mag nog niet rijden, ik ben nog te jong.' Benni giert het uit. 'Hoor haar eens, ze mag nog niet rijden omdat ze te jong is, zegt ze. Of dat je wat zou kunnen schelen. Je ouwe heeft toch maar bij de politie naar binnen te stappen en de zaak is geseponeerd.' Ze begrijpt niet wat hij bedoelt. 'Laat me gaan', fluistert ze. Hij kijkt haar aan. Dwingend. 'Heb je geld op zak?' 'Nee.' 'Nee? Maak je zakken leeg.' 'Ik zeg toch dat ik geen geld bij me heb. Je hebt mijn horloge. Is dat nog niet genoeg?' Zenuwachtig tikt Benni met zijn voet tegen het pedaal van haar fiets. Hij doet zijn mond open om iets te zeggen, maar stopt halverwege en kijkt om. Hij heeft wat gehoord. Het is Joke, de tuinman. 'Wat moet dat hier?' 'Dag Joke, we gingen juist weg.' 'Dat is je geraden want ik ga sluiten en ik wil niet dat jullie hier blijven rondhangen.' Eindelijk ziet Fie kans onder Benni's arm door te glippen. Ze staat al op de trappers en duwt zich af. 'Tot morgen Joke', groet ze. 'Tot morgen, en denk eraan: zwijgen is de boodschap', roept Benni haar nog vlug na. 'Zwijgen, waarover?', reageert Joke. 'Och, niks man. Het zijn trouwens je zaken niet', sist Benni. 'Maak dan maar dat je wegkomt, je hebt hier niets meer te zoeken'. Fie trapt zo vlug en heftig als ze kan. Haar hart bonst onder haar ribben. Pas als ze achter de hoek is waar het scholencomplex stopt en de weg zich splitst naar het centrum van de stad, herademt ze en gaat wat langzamer fietsen. Schichtig kijkt ze om of Benni haar niet is gevolgd. Maar de straat is leeg op enkele wandelaars na. Gelukkig.